

1,80€

núm. 43
maig_juny
2007

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

Tàrraga, esperit comercial

6 entitats
Guixanet
Associació cultural

10 comarca
Ciudadilla
Trobada de Grups de
Recreació Medieval

14 memòria històrica
Tàrraga,
esperit comercial

Portada nº 43
Fotografia: A. Marcos
Infografia: Centre Disseny

Antoni Palou

Editorial

La "intrahistòria" de Tàrraga

Immersos en l'esclat de la primavera que aquest any sí que ens ha deparat bones sorpreses en forma d'esperades i riquíssimes pluges, ens instal·lem a l'avantsala de l'estiu, havent gaudit d'una bona festa major i d'alguna proposta cultural interessant. M'ha fet feliç el fet de donar la benvinguda al nostre patrimoni targari a l'Àliga Bicèfala, la primera de les incorporacions al bestiari targari, que esperem que sigui ben acollida pels nostres gegants i capgrossos, i la més que reconeguda feina, també callada però efectiva, d'una altra entitat del nostre extens teixit associatiu: L'Associació Guixanet per la Cultura Nacional, que n'ha estat la seva impulsora. Un altre dels esdeveniments que mereix reconeixement és la Cercavila Nocturna a la Tàrraga Medieval, que sembla ja consolidar-se com un dels referents de la Festa Major de Maig, mercès a l'esforç de les institucions i dels cent vint targarins que cada any ens obsequien amb el seu temps i dedicació admirables. En aquest sentit, he de reconèixer que la combinació de danses medievals, cant de les albaades, teatre "judicial" i pirotècnia, remarcada amb una acurada ambientació, enriqueix positivament el nostre patrimoni cultural.

Vull referir-me precisament a aquest esforç de tantes i tantes persones que desinteressadament integren aquest immens teixit associatiu targari, que dia a dia col·laboren en mil i una activitats, feina callada i moltes vegades sense recompensa, però que dóna a la llarga els seus fruits, formant part de la idiosincràsia d'una ciutat; és allò que anomenem "intrahistòria" l'insigne Unamuno, i que explica que cada ciutat sigui diferent. A Tàrraga, ens podem sentir cofois d'aquesta nostra "intrahistòria", però molts dels que integrem aquestes entitats potser voldríem més recolzament, i no únicament de les institucions, sinó de la pròpia societat civil, a la qual cal motivar i alhora il·lusionar. Tenim ara una oportunitat: estem a les portes d'unes noves eleccions, i només hi ha un enemic a batre: l'abstenció. És per això que cal arraconar aquesta tendència apàtica i passotista que sembla haver trobat acomodament en el nostre entorn; només amb el nostre vot serem jutges dels qui hauran d'administrar el que els romans en deien la *res publica*. Cal que, novament, la societat civil es torni a il·lusionar i participi activament en aquestes eleccions i en totes les altres que després vinguin, enriquint i potenciant el nostre feble estat de dret, donant una lliçó a seguir a tots els qui ens segueixin.

sumari

Els articles publicats a *Culturalia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2 editorial La "intrahistòria" de Tàrraga	3 notícies	4 notícia actualitat El circ universal	6-8 entitats Guixanet Associació cultural
10-12 comarca Ciutadilla Trobada de Grups de Recreació Medieval	13 opinió Acceptar el fer-se gran	14-17 memòria històrica Tàrraga, esperit comercial	18-19 entrevista Xavier Ribalta Trobador
21-23 actualitat Literathä	24-25 rutes culturals Col·legiata de Sant Pere Estany d'Ivars i Vila-sana	26-27 la cuina agenda llibres	

culturalia

Revista cultural de Tàrraga

Núm. 43 | maig_juny'07

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Roser Torruella

Redacció
Miquel Aguilar

Correcció
Miquel Aguilar

Disseny i publicitat
Núria Aranès
Silvia Pedreira

Fotografia
A. Marcos Torruella
Antoni Palou
Pep Vall

Col·labora
Antoni Palou
Pep Vall
Jordi Auberni
Maria Aznar
Isabel Ormeño

Edició i màrqueting
Centre de Disseny Innova, sl
Av. Catalunya, 61, entl. 1a < Tàrraga
Tel. 973 314 698 < Fax 973 314 699
culturalia@centredisseny.com
www.centredisseny.com

Dipòsit legal: L-1528/98

El bombardeig poètic congrega unes 2.000 persones a la plaça Major

En el si de la Setmana Cultural de Sant Jordi, els organitzadors del bombardeig poètic van fer realitat, finalment, el somni de fer ploure del cel de Tàrraga cinquanta mil poemes a favor de la pau. Cal recordar que aquest acte estava previst per al passat dia 5 d'abril, data en què es commemoraven els nefastos primers bombardejos que la ciutat va patir l'any 1938, un any abans de finalitzar la Guerra Civil Espanyola, i que van ser llençats per la temible Legió Còndor alemanya.

L'acte va resultar tot un èxit, ja que unes dues mil persones es van aplegar a la plaça Major de Tàrraga a l'espera que un helicòpter deixés caure sobre els assistents els poemes, escrits per escolars i gent gran. L'aparell, que va sobrevolar reiterades vegades el centre històric de la ciutat, va anar llençant els pamflets impresos a mesura que els assistents els recollien per completar-ne la col·lecció.

La celebració del bombardeig poètic va anar precedida d'un concert de jazz, a càrrec de Xavier Pié Quartet, i, en acabar, va comptar amb la participació dels autors dels poemes, que en van fer lectura pública, i d'una supervivent d'aquells bombardejos del 1938, que va exposar el seu testimoni.

La iniciativa del bombardeig poètic va néixer a Santiago de Xile, l'any 2001, quan un grup d'artistes van voler recordar l'atac al Palau de la Moneda del 11 de setembre de 1973. Posteriorment, ciutats com Gernika, Dubrovnic i Granollers han protagonitzat iniciatives similars.

Troben l'antiga font dels Romans a la zona de l'Hort del Barceloní

Les obres d'urbanització de l'Hort del Barceloní, a la riba esquerra del riu Ondara, estan traient a la llum part del passat històric de la ciutat de Tàrraga. Si a principis del passat mes de gener es trobaven les restes de l'antic pont del segle XIV que conduïa al portal de Sant Antoni, a finals de març es va descobrir l'antiga font dels Romans, un dels principals recursos aqüífers de la Tàrraga medieval i moderna, consistent en un pou, una cisterna i un petit recinte concèntric dotat d'un banc de pedra.

La font dels Romans, els orígens de la qual són antiquíssims, va quedar definitivament inutilitzada després de la rubinada del 1874, anomenada de Santa Tecla. Abans d'aquesta incidència, però, l'any 1626 ja havia patit les conseqüències d'una altra important crescuda del riu, que la va malmetre fins al punt d'obligar els targarins de l'època a reconstruir-la pocs anys després. Els vestigis trobats ara en l'emplaçament de la font dels Romans corresponen a aquesta remodelació, datada l'any 1631.

En un altre ordre de coses, un equip d'arqueòlegs del Museu Comarcal de l'Urgell estan actualment excavant la part baixa del turó del Maset, on s'han trobat nombroses restes humanes datades a l'edat mitjana. Segons les excavacions realitzades, l'indret hauria acollit una necròpoli o cementiri on, per ara, han estat localitzats aproximadament un centenar d'enterraments, alguns encara amb restes dels taüts de fusta i objectes de caire personal, com ara un parell d'arrecades.

Coneix la Tàrraga històrica: rutes culturals pel casc antic

El passat dia 29 d'abril, el centre històric de la ciutat de Tàrraga es va convertir en un gran museu a l'aire lliure amb la celebració de la ruta cultural "Coneix la Tàrraga històrica". Una seixantena de persones es van congregar a la plaça Major a quarts de 12 del migdia per iniciar un recorregut pel centre històric de la vila sota el guiatge de la historiadora Francesca Bardají, del Museu Comarcal de l'Urgell. Al llarg d'aquesta visita guiada, d'aproximadament dues hores de durada, els participants van conèixer la història dels indrets i edificis més emblemàtics del casc antic de Tàrraga i van poder descobrir detalls quasi imperceptibles amagats en racons que habitualment passen desapercebuts, com ara marques, gravats, plaques, etc.

Aquesta és la tercera edició de la ruta "Coneix la Tàrraga històrica", un servei que el Museu Comarcal de l'Urgell normalment ofereix a grups concertats de turistes que s'interessen per visitar els punts de major interès cultural de la ciutat. Enguany, però, el recorregut ha estat necessàriament modificat per incorporar-hi dues noves aturades d'especial interès, fruit de les troballes realitzades pels arqueòlegs municipals arran de la urbanització de l'Hort del Barceloní: el pont gòtic que antigament havia creuat el Reguer a l'altura del portal de Sant Antoni i la font dels Romans, que van desaparèixer a causa de la rubinada de Santa Tecla del 1874.

CONSELL COMARCAL
DE L'URGELL

Activitats de lleure del'Urgell

Ala comarca s'hi poden realitzar diferents activitats, curses, tallers i visites guiades per tal de complementar el temps de lleure dels seus habitants i dels turistes. Ara que arribal'estiu i les vacances, podeu gaudir del vostre temps d'oci per conèixer la comarca, tot passant una bona estona. Us convidem a conèixer-les i sobretot practicar-les sols, en família o amb amics.

Agramunt
VISITA GUIADA
PEL NUCLI URBÀ
DE LA VILA

Anglesola
APREN A
RESTAURAR UN
MOBLE, A FER
MELMELADES
I CONSERVES
A CA L'ISIDRE

Belianes
VISITA GUIADA
PER L'ECOMU-
SEU I L'ANTIC
MOLÍ D'OLI
MAURICI
MASSOT

ACTIVITATS PER
AL CREIXEMENT
PERSONAL A
CAL MASSOT

Guimerà
VISITA GUIADA
PER LA VILA
MEDIJEVAL

Tàrrega
VISITES
GUIADES
PER LA CIUTAT

EXCURSIONS A
CAVALL I ESCO-
LA D'EQUITACIÓ

CIRCUIT
PERMANENT
DEL CLUB
ESCUDERIA
TÀRREGA

Castellserà
VISITA GUIADA
A LA PANERA

CONEIX EL
LABERINT DE
BLAT DE MORO

Ciutadilla
VISITA GUIADA
DEL CASTELL
I DEL NUCLI
URBÀ DE LA
POBLACIÓ

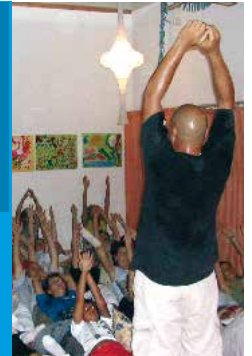

Tornabous
DESCOBRIR
LA PART MÉS
DOLÇA DE
L'URGELL

FARRÉ FRUITS

FRUITS CASANY
CORNELLANA

RUTES GUIADES
EN QUAD A CAL
MODEST

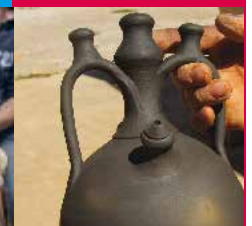

Verdú
VISITA GUIADA
PER LA VILA

ARTESÀ PER UN
DIA
CERÀMICA EN-
RIC OROBITG

TALLERS
EDUCATIUS I
VISITES TEMÀTI-
QUES AL MUSEU
DE JOGUETS I
AUTÒMATS

Vilagrassa
PASSEJADES A
CAVALL

Oficina Comarcal de
Turisme de l'Urgell

C. Agoders, 16
25300 Tàrrega
Tel. 973 500 707
turisme@urgell.cat
www.urgell.cat

El Circ Universal s'instal·là amb èxit a Tàrrrega per la festa major

L'esplanada del CAP va ser l'espai on el gran Circ Universal de la família d'origen austríac Burkhart, afincada a Catalunya des de fa vint anys i que mobilitza un centenar de persones de diferents nacionalitats entre artistes i tècnics, aixecà la seva vela per desplegar tot el seu món d'il·lusió basat en el "més difícil encara".

L'abril de 1999, aquest circ ja havia visitat Tàrrrega, llavors amb unes dimensions més reduïdes que les actuals, però amb un espectacle que ja va causar admiració en aquell moment, especialment pels números d'equilibris sobre cavalls.

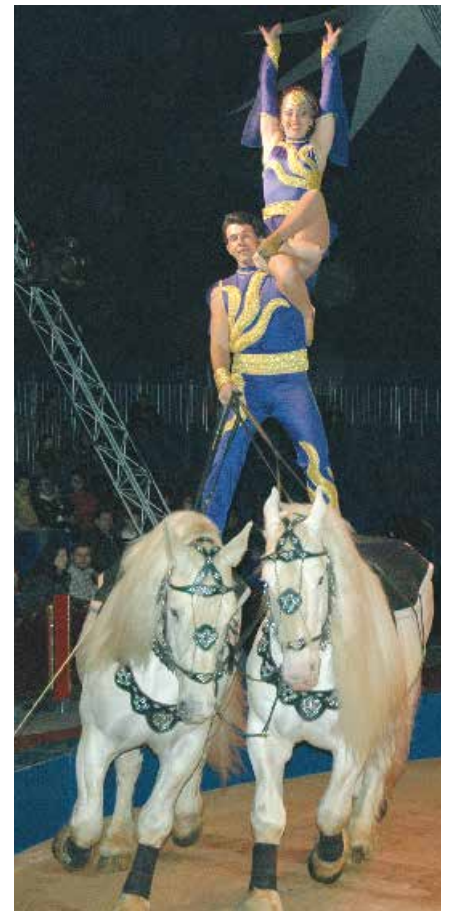
La presència d'aquest prestigiós espectacle circenc dins de la programació de la Festa Major de Maig de Tàrrrega es devia tant a l'aposta de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de recolzar i prestigiar el circ tradicional d'alt nivell com a la implicació del concessionari Opel Centre Mòbil, que va ser el patrocinador oficial del Circ Universal a Tàrrrega.

El xou circenc de l'Universal a dues pistes és molt complet i francament recomanable tant per al públic adult com per als nens. S'hi poden veure fins a vint números i fantasies presentats per artistes de les següents nacionalitats i països: Rússia, el Brasil, Itàlia, Romania, Hongria, Suècia, França, Portugal, Espanya o la República Txeca.

D'entre les impactants actuacions que presenta aquest circ, destaquen les de doma de cavalls d'alta escola o bé els agosarats salts mortals oferts pels trapezistes brasilers amb xarxa Flying Souza, sense oblidar les excentricitats

del veterà pallaso Bubú o les aparicions artístiques de joveníssimes promeses del circ. Tot servit i presentat en el marc d'unes instal·lacions molt noves, que gaudeixen de suficient amplitud, netedat i comoditat per viure al màxim l'espectacle, i és que la capacitat de les grades dins la vela permeten encabir-hi dues mil persones assegudes en butaques. Les dimensions de la seva carpa són de cinquanta metres de llarg per quaranta d'ample. Aquestes dades permeten afirmar que, avui per avui, el Circ Universal a dues pistes és el més gran de Catalunya.

Per il·lustrar la categoria que té la funció de l'Universal, Jordi Jané ja escrivia al diari *Avui*, el 8 de gener de 2007, "bo i que l'espectacle sigui un exemple diàfan de la concepció i l'estètica majoritàries en el circ tradicional espanyol, l'Universal té un cert estil propi i aquesta producció és generosa i de qualitat (...). Números estrella: el trapezi fix de la parella russa Sidelnikov (coreografia àgil, precisió i bellesa), el potent mans a mans de Vicent i Tami (Escola de circ de Bucarest), els equilibris acrobàtics a cavall dels francesos Natalie et Ivan (estètica 1.900, serè, impecable), l'alta escola d'Ivan Deforge (...) i l'hongaresa Troupe Titan (acròbates a la gronxadora russa, gestualitat elegant complementada a les salutacions). El farciment lliga amb el gall." A Tàrrrega, l'espectacle no va decebre. Unes cinc mil persones van gaudir dels números de l'Universal i van sortir amb ganes de tornar-hi. Esperem que aquesta aposta pel circ fructifiqui i la nostra ciutat gaudeixi, per molts anys,

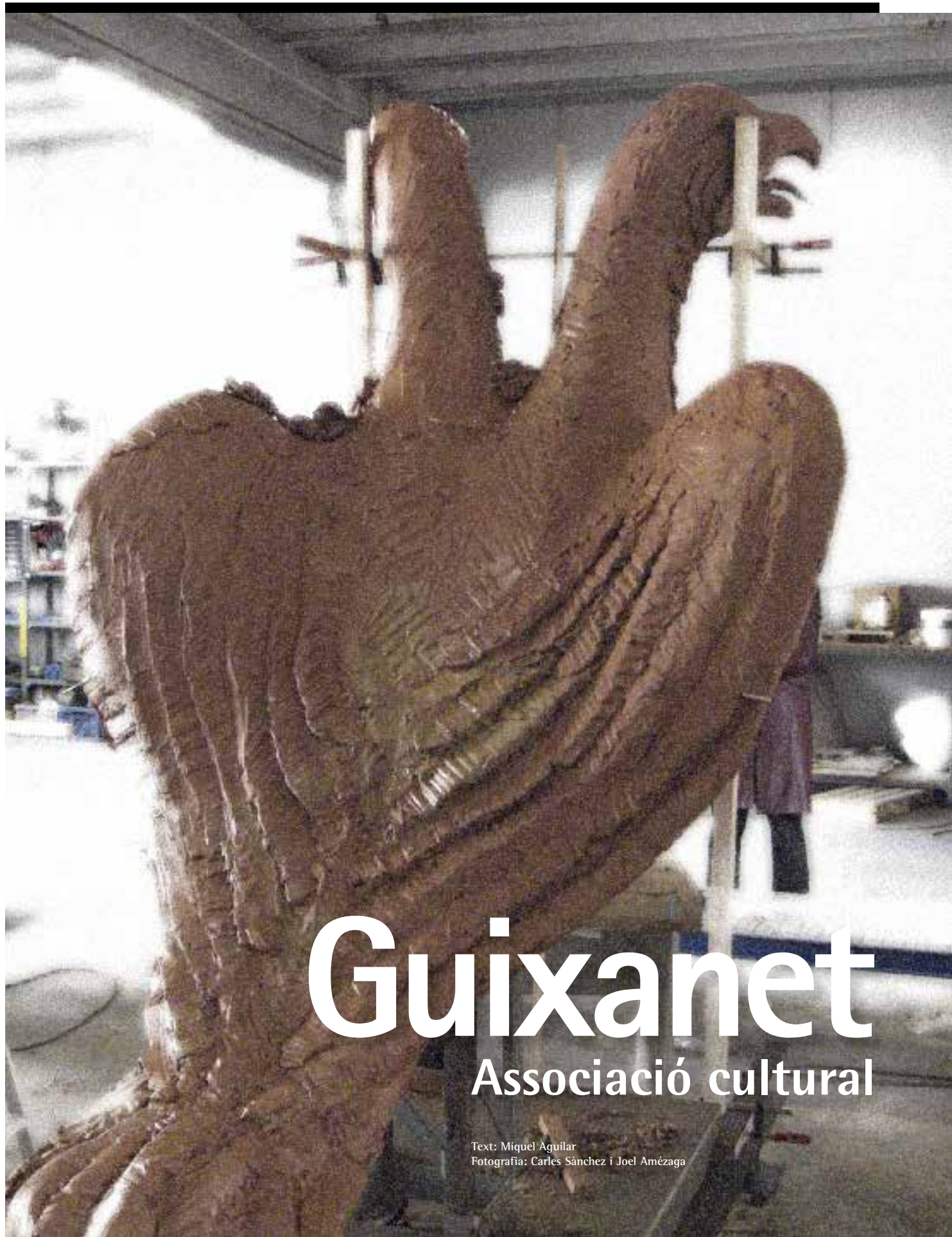
d'espectacles immensos com el que ens va oferir el Circ Universal durant aquesta passada festa major. Per a més informació sobre aquesta companyia de circ, podeu visitar el web www.circouniversal.com.

Amics del Circ Tradicional
Secció del Centre Cultural de Tàrrrega

aero-foto.com

fotografia aèria

www.aero-foto.com

Guixanet

Associació cultural

Text: Miquel Aguilar
Fotografia: Carles Sánchez i Joel Amézaga

Davant la possibilitat d'organitzar el Correllengua a la ciutat de Tàrrrega, una dotzena de persones es van començar a agrupar, l'any 2002, amb la finalitat d'idear maneres d'involucrar el màxim de voluntaris, d'engrescar el conjunt de la població a col·laborar per la llengua i en defensa de la cultura nacional. L'Associació Cultural Guixanet va néixer formalment poc després, fruit de l'èxit d'aquella primera activitat programada i amb prou empenta per anar-ne organitzant d'altres. El nom amb què es van batejar és d'allò més original: el Guixanet va ser un personatge real i molt popular a la Tàrrrega de fa dècades, un homenet d'escassa estatura que va exercir mil oficis i va ser especialment conegut per un mal humor que el feia únic.

L'esperit d'aquella colla de persones unides per una causa comú, amb el pas del temps, ha perdurat sense perdre ni mica d'il·lusió ni de principis. Els actuals membres de Guixanet reiteren una i una altra vegada que cap de les seves

iniciatives és pròpia i intransferible, sinó que la seva màxima pretensió és mobilitzar la gent, el poble, lluny d'ideologies polítiques i d'interessos personals, amb l'única voluntat de treballar pels béns comuns més preuats de tots: la llengua i la cultura popular.

Els primers passos d'aquell grup de ciutadans compromesos van discórrer pels tortuosos viaranyos d'una entitat que arrenca, que engega motors, però

El nom de l'associació prové d'un popular personatge targari retratat pel pintor Marsà

a la qual manca l'imprescindible combustible econòmic. De local en local, sense una seu estable, les reunions esdevenien trobades cada vegada de més amics que proposaven, ideaven i refermaven les mateixes línies ideològiques que encara avui mantenen, que es fonamenten en la preservació de la cultura nascuda del poble, la reivindicació del català com a llengua na-

cional de Catalunya i la integració de tots aquells que han vingut a aquest país des del respecte i el coneixement mutu.

Superada la prova del primer Correllengua, l'any 2003, els membres de l'Associació Cultural Guixanet van emprendre el repte d'involucrar-se també en la diada de Sant Jordi, ideant la Roda de Contes, una activitat literària especialment dirigida als més petits. D'altres activitats que van organitzar en aquells primers temps van ser dues conferències: l'una dedicada als orígens de la festa del carnestoltes i l'altra, a l'agermanament amb els col·lectius d'immigrants de la ciutat.

Des dels seus inicis, l'Associació Cultural Guixanet ha col·laborat en una plantada d'arbres amb el grup ecologista GEMA, en els actes reivindicatius contra el 12 d'octubre amb l'Assemblea per la Pau i amb el recent bombardeig poètic, alhora que amb ells han col·laborat l'agrupació d'escoltes, l'agrupació teatral BAT, la Fal·lera Ge-

Rosa Pons en un moment d'explicació de tocs de campanes

gantera i l'Esbart Albada, entre d'altres.

D'un temps ençà, els membres de l'Associació Cultural Guixanet també aprenen a tocar campanes, tot i que reconeixen que encara els manca molta pràctica, cosa que no els minva gens l'afany de millora i superació. La idea de tot plegat va sorgir de l'actual rector de Tàrrrega, mossèn Jordi Illa, que va comentar a Francisco Robinat que era una llàstima que ningú recordés els tocs de campana tradicionals i que, en ocasions especials, es pogués recuperar aquesta tradició perduda. El senyor Robinat es va posar en contacte amb membres de Guixanet i, de seguida, es van entusiasmar amb el repte de reprendre una pràctica tan arrelada a la nostra cultura. Gràcies a les magistrals lliçons de Rosa Pons i a la lectura

de partitures per a campana, setmana rere setmana, les vuit campanes de Santa Maria de l'Alba tornen a sonar de manera artesanal.

Però el darrer projecte de l'Associació Cultural Guixanet és, de bon tros, el més ambiciós i sorprenent de tots. Alguns dels seus membres expliquen que, fa cosa d'un parell d'anys, van començar a pensar que Tàrrrega mereixia incorporar al seu bestiar local, format fins aleshores pels gegants i capgrossos de la Fal·lera Gegantera i el drac dels diables de BAT, una bèstia tan tradicional com l'àliga. L'ocasió se'ls va presentar molt propícia en haver-se creat la festa de les albadades: l'Associació Cultural Guixanet va proposar la incorporació d'una àliga a la representació de la cercavila nocturna de la Festa Major de maig, cosa que s'acceptà de bon grat i els encoratjà a aconseguir aquesta nova fita. El primer pressupost per a la fabricació d'una àliga suposava una inversió excessivament elevada, de manera que es van adherir als Tallers per la Festa, subvencionats per la Generalitat de Catalunya, i ja fa un any que estan creant aquesta nova peça del bestiar targari juntament amb una artista de Guissona.

La nova àliga de Tàrrrega, que s'estrenarà durant la propera Festa Major de maig, serà l'única bicèfala del món, ja que no es té constància de cap altra de característiques similars. El calendari previst per a la nova bèstia comença el dia 11 de maig, a mitjanit, amb motiu de la representació de les albadades; tornarà a sortir al carrer el dia 13 de maig, a migdia, abans del ball de l'e-

xida i en honor a les Santes Espines; la propera ocasió de presenciar la dansa de l'àliga serà el dia 10 de juny, durant la celebració del Corpus i, en darrer terme, per la Festa Major de setembre, el dia 9, quan acompanyarà les autoritats locals fins al parc de Sant Eloi per celebrar-hi l'aplec anual.

El macroprojecte de l'àliga ha suposat un esforç fora mesura per als membres de l'Associació Cultural Guixanet, que fins i tot han hagut de desplaçar-se fins a València per comprar els teixits amb què han fet les vestimentes dels qui l'acompanyaran. Ara bé, aquesta jove agrupació d'apassionats amants de la llengua i la cultura popular no s'esgota: ja projecten la formació d'un grup de grallers per acompanyar l'àliga en les seves solemnes sortides, d'un grup de nans que dansin amb ella i, com porten fent des de fa quatre anys, ben aviat començaran a preparar la nova edició del Correllengua, que enguany promet interessants novetats.

La roda de contes, una activitat que l'associació Guixanet organitza per Sant Jordi.

8ª fira del medi ambient

2 i 3 juny

07 tàrrrega

Bloconstrucció
Energies renovables
Ensenyament
Conferències i tallers
Productes naturals
Oci, turisme i jocs
Reciclatge

**Mercat Municipal i
plaça de les Nacions sense Estat**
Horari: 11h a 14h i 17h a 21h

organitzada per:

Diputació de Tàrrrega
Equipament d'Espais de Convivència
Dip. 12000000

col·labora:

Ayuntamiento de Tàrrrega

setmanes interculturals

les diferents cares de la immigració

XERRADES - ACTIVITATS FAMILIARS
MUNDIALET INTERCULTURAL
- FORMACIÓ PER A PROFESSIONALS
- EXPOSICIONS - CINEMA -
TALLERS "LA GUINA DEL MÓN" - TALLERS PRÀCTICS DE CULTURES DEL MÓN

Tàrrrega, del 17 de maig al 21 de juliol de 2007

www.lesdiferentscaresdelaimmigracio.com

Financiat pel Departament d'Interior de les Illes Balears i el Govern de les Illes Balears. Organitzat per l'Equipament d'Espais de Convivència de la Diputació de Tàrrrega i el Consell Insular de Tàrrrega. Col·labora: Ayuntamiento de Tàrrrega, Consell Insular de Tàrrrega, Consell de les Illes Balears, Govern de les Illes Balears.

Ciutadilla

Trobada de Grups de
Recreació Medieval

Text i fotografia: Miquel Aguilar

El castell de la vila de Ciutadilla està documentat de manera fe-faent des de mitjan segle XI, en el marc de la reconquesta dels territoris que encara restaven en poder dels musulmans. El document en qüestió recull un pacte de vassallatge entre Guillem Ramon de Camarasa i Pere Bernat d'Oluja, segons el qual el darrer rep la meitat dels castells i delmes de Guimerà i Ciutadilla a canvi de defensar les terres que el primer li confia en custòdia. Aquell primer castell devia ser un torre de planta circular, com la de guaita de Guimerà, amb la finalitat de controlar visualment la vall del Corb des d'una posició privilegiada.

A partir de la segona meitat del segle XIII, el castell de Ciutadilla apareix documentat sota el senyoriu de la família Guimerà, que, l'any 1372, hagué de cedir-lo formalment a Isabel de Relat en concepte de contracte matrimonial per les noces amb l'hereu de la nissaga, Gispert de Guimerà. Aquest mateix matrimoni va adquirir, vuit anys després, tots els drets senyorials i jurisdiccionals que la Corona catalanoaragonesa encara posseïa sobre Ciutadilla.

Les primeres reformes en profunditat efectuades al castell de Ciutadilla daten d'entre els anys 1443 i 1444, després de la presa de possessió de la fortalesa per part de Gispert de Relat. Els mestres d'obres Íñigo de Gorreta i Martín de Ejea, amb la finalitat de convertir l'antiga torre defensiva en una residència senyorial, van bastir dues torres, un celler i un corral.

La darrera gran transformació arquitectònica que va patir el castell de Ciutadilla data del segle XVI, quan es converteix en un dels majors palaus renaixentistes de tot Catalunya. La senyoria del castell i el terme, durant i després de la Guerra Civil, va anar canviant de mans continuament en funció de l'afiliació política dels candidats, fins que, l'any 1489, recau en Francesc Benet de Guimerà, l'esposa del qual va encomanar la construcció de la capella del castell, enllestida l'any 1515. Els senyorius de Gispert i el seu fill Bernat de Guimerà, durant la segona meitat del segle XVI, van donar forma, entre

d'altres elements, a la torre de l'home-natge que encara avui dia es conserva majestuosa i dempeus, tot i que la resta de reformes fetes a la residència-fortalesa no van ser documentades.

Entre els segles XVII i XX, el castell només ha patit les malvestats del temps. L'any 1971, després d'un greu esfondrament, l'alcalde de Ciutadilla va sol·licitar a la Diputació de Barcelona que exigís la cessió del castell a l'aleshores propietària, ja que aquesta seria l'única manera de poder-hi fer obres de restauració i consolidació. Actualment, existeix un conveni similar amb l'actual propietari de la fortalesa, Joaquim Sagnier i de Taramona, marquès de Ciutadilla des del 2002.

Una dotzena de grups catalans i aragonesos van exhibir les seves habilitats com a guerrers

El castell de Ciutadilla, d'altra banda, és protagonista des de fa cinc anys de la Trobada de Grups de Recreació Medieval, organitzada conjuntament pel consistori local i els Amics del Castell de Ciutadilla. Aquest esdeveniment pretén difondre l'esplendorós passat de la vila i l'estil de vida de l'època medieval, amb la participació d'agrupacions vingudes d'arreu de Catalunya, l'Aragó i més enllà. En aquesta darrera edició, celebrada entre els dies 28 d'abril i 1 de maig, hi van participar una dotzena de grups, que van participar en diversos tallers i activitats culturals obertes al públic en general.

Durant quatre jornades, l'esplanada del castell es va convertir en un campament improvisat i diversos indrets de la vila van servir d'escenari per a tornejos i demostracions de lluita amb espases, tir amb arc, dansa, malabars amb foc i màgia, entre d'altres. També es van recrear fidelment el setge a un castell, les tècniques de la guerra a l'edat mitjana, l'ajusticiament d'un lladre i la recaptació d'impostos, activitats en què els membres dels grups es van implicar totalment.

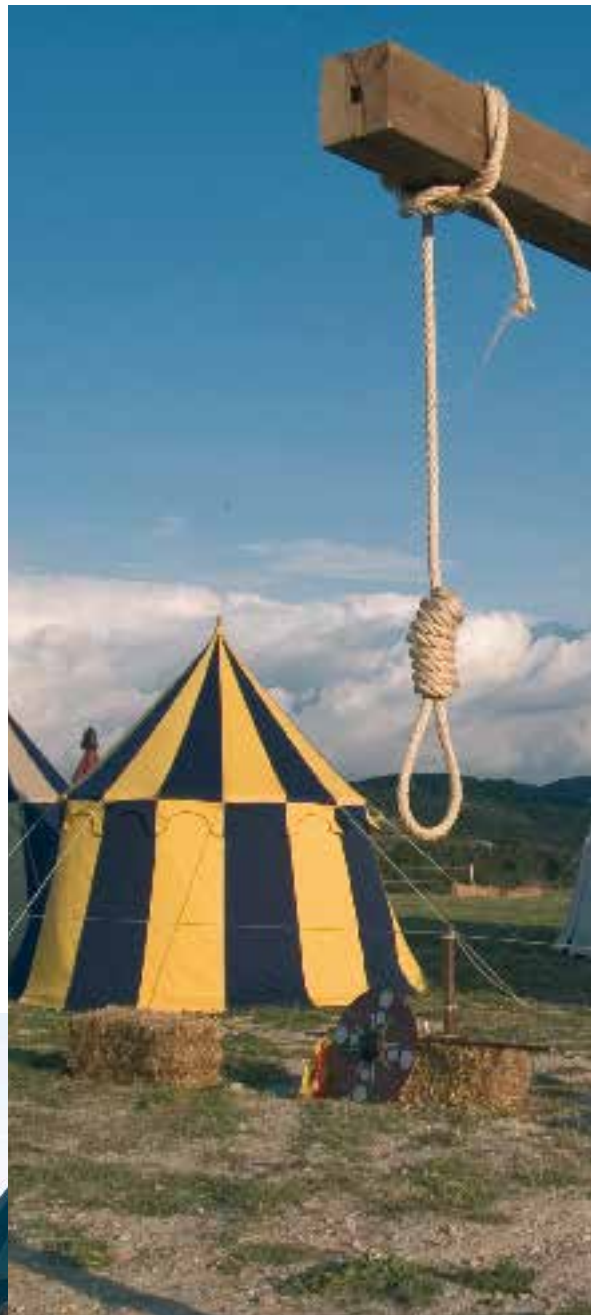
Els il·lustres convidats d'enguany a la Trobada de Grups de Recreació Medieval de Ciutadilla van ser els Arquers del Rei Jaume I, el Grupo Ferruza, la Compañía de Arqueros Medievales del Antiguo Reyno de Aragón, la Mesnada de las Tres Estrellas, els Arcomedievo, els Sanjuanistas de Caspe, l'Asociación Cultural Histórica Aragonesa, La Companna, Costumbres Medievales, els Fidelis Regi, el Grup d'Arquers de Tarragona i Ropa Histórica. També hi va participar, com a col·laboradora, l'Asociación Española de Esgrima Antigua. L'èxit organitzatiu i la notable presència de públic malgrat el mal temps fan preveure una llarga vida a aquest esdeveniment cultural de Ciutadilla, un dels més importants del gènere a nivell nacional, encara que li manqui més suport i difusió a les nostres pròpies contrades. 🍷

Fonts:

GARCÍA i BIOSCA, Joan: Ciutadilla: de castell a palau, dins d'Urtx. Revista cultural de l'Urgell, núm. 15. Tàrraga: Museu Comarcal de l'Urgell/ Arxiu Històric Comarcal de Tàrraga, 2002, p. 55-76.

www.ciutadillamedieval.org

El setge al castell de Ciutadilla va ser el punt culminant de la trobada.

Jordi Auberni i Serra

Acceptar el fer-se gran

Hi ha una frase que és una veritat com un temple i crec que ningú no pot posar en dubte. La frase diu: "Envelleir és l'única manera de viure molts anys". Si acceptem el significat d'aquesta sentència, ens pot ajudar a tots plegats a admetre la vellesa sense gaires traumes. Per què ho dic, això? Doncs perquè no tothom contempla la vellesa amb la serenitat necessària, ni de bon tros. Gairebé tots tenim algun conegut o hem sentit a dir que hi ha persones que s'ho passen malament per no saber fer-se grans amb naturalitat.

No fa gaire, vaig llegir un article que em va agradar molt i que es titulava "Acceptar l'envelliment". El vaig llegir a la sala d'espera de l'oculista i deia: "El procés d'envelliment pot perfectament fluir sense estridències ni trastorns, si estem al cas, durant el procés, del que està passant a la nostra ànima". Mirar-se al mirall de la pròpia veritat pot resultar desagradable i, fins i tot, dolorós. És perfectament comprensible l'afany de moltes persones grans de buscar atenuants o maneres

d'eludir l'implacable test de la realitat, que marca les empremtes que deixa el temps en la nostra vida.

Els psicòlegs enumeren algunes formes d'evasió que moltes persones grans fan servir per fugir d'elles mateixes: una de les més freqüents és aferrar-se a l'ideal impossible d'una joventut perenne, amb la convicció que el temps no passa per a elles. Aquestes persones temen enfrontar-se a la seva edat i no saben parlar-ne. Busquen alquímies de joventut en l'esport, en el ioga o en la moda juvenil (tant en el vestir com en la manera de comportar-se). Qualsevol cosa és bona, qualsevol sacrifici no té cap importància mentre puguin fer la impressió (falsa, per cert) de joventut. El que a continuació exposo és tot un recull de textos llegits en revistes de psicologia, que tant m'agraden. El filòsof C.G. Jung diu que la nostra vida és com un semicercle: a partir del punt més alt, la línia de la vida inicia una inflexió cap avall. Si acceptem aquesta realitat, la gràfica de la maduresa psíquica anirà cap amunt, però si ens obsessionem amb la idea de fer la impressió de joventut, haurem de viure una vida contrària a la nostra biologia, i això farà que la nostra línia psicològica es doblegui amb un angle més

pronunciat cap avall. C.G. Jung denomina "il·lusió perversa" aquesta idea obsessiva de conservar-se jove: "Un jove sense lluites ni victòries és un jove que no ha viscut el millor de la seva joventut. I un vell que no sap assaborir la música misteriosa dels torrents de tot el que la vida li ha ofert és com un ésser absurd, com una mòmia petrificada en el passat".

Viure al marge de la pròpia vida és una vida fictícia que res de bo no pot aportar al nostre interior. Pensem que el camí de la vida va de fora cap a dins. És necessari acceptar l'envelliment com una possibilitat de descobrir nous móns interiors. Acabo amb una frase no gaire llarga, però plena de contingut: "Als ulls del jove crema la flama; als ulls del vell, hi resplendeix la llum".

vols viatjar de franc?

Comarques DE PONENT

celebra amb nosaltres el desè aniversari a... **diari digital**

MADEIRA*

envia un SMS al 5767

amb la paraula SORTEIG (espal) i el teu nom i cognoms entrars en el sorteig d'un viatge de 8 dies en un hotel de 5 estrelles per a dues persones.

*Taxes d'44,90€ per persona, cotització de 10€ i altres taxes.

Tàrraga, esperit comercial

Text: Miquel Aguilar
Fotografia: A. Marcos

El mercat de Tàrraga data de fa més de cinc-cents anys. Joan II el Gran, germà del rei Magnànim, el va fundar durant la segona meitat del segle XV i, d'aleshores ençà, s'ha mantingut com a principal aparador comercial d'una localitat que sempre ha destacat per l'esperit emprenedor, de cruïlla de camins, abocada als serveis i oberta als temps que pervindrien.

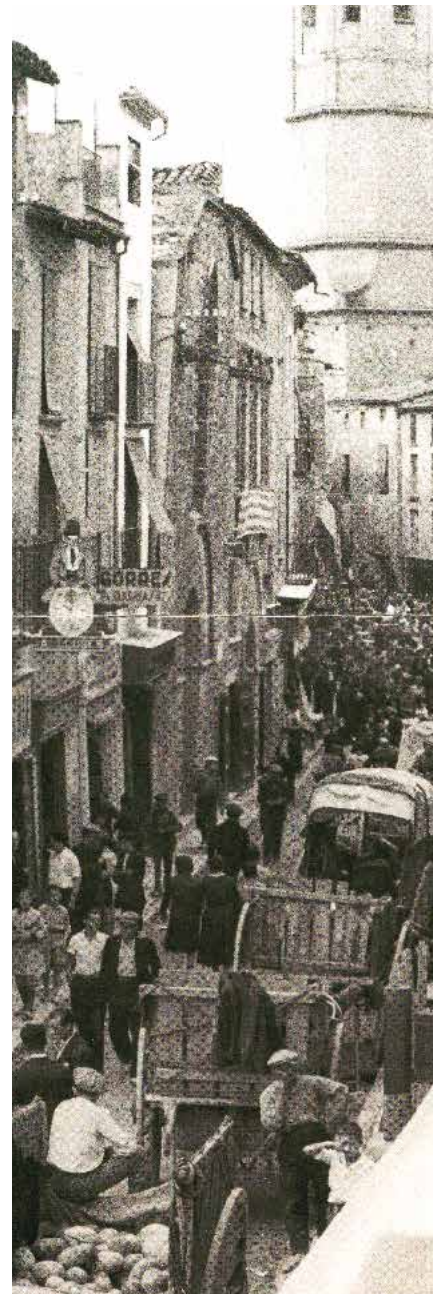
Segons l'erudit Josep Maria Segarra i Malla, a finals del segle XIX, el tradicional mercat de Tàrraga ja se celebrava els dilluns, una data que encara avui es manté inalterable, tot i que, durant els anys anteriors a la guerra civil, se n'organitzava un altre els dijous, duplicant l'oferta comercial i ampliant en bona mesura els probables clients autòctons i forans. A banda de l'empenta econòmica i transaccional que ha suposat i encara suposa per a Tàrraga, el tradicional mercat dels dilluns (abans, juntament amb el dels dijous) també ha estat des de sempre un eix vertebrador de les relacions entre els pobles de la comarca i els de més enllà. Als anys 30, s'afirma que el mercat era freqüentat per unes mil cinc-cents persones provinents de pràcticament totes les poblacions de l'Urgell i la Segarra i, a més, dels turistes que passaven les vacances al balneari de Vallfogona de Riucorb, aleshores un popular punt d'estiu per a persones vingudes d'arreu. Tots plegats venien fins a Tàrraga en autobús, de manera que fins a una trentena d'aquests vehicles podien endinsar-se, tots els dilluns i els dijous al matí, a la Tàrraga de la primera meitat del segle XX.

El mercat de Tàrraga també va propiciar d'altres iniciatives igualment enfocades a la promoció comercial i el desenvolupament econòmic i turístic de la ciutat, com és el cas de l'entitat Atracció de Forasters, creada l'any 1919 per la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Tàrraga, tot i que desaparegué dos anys després. L'any 1933, volent recuperar l'esperit comercial d'aquella entitat, va veure la llum l'associació Foment de Mercats, que desaparegué en tan sols un any.

En esclatar la guerra civil, el mercat de Tàrraga quedà reduït a només la jornada dels dilluns. Des d'aleshores, mai més s'ha tornat a reprendre el mercat dels dijous. La lenta i fatigosa costa amunt de la postguerra va desembocar en el renaixement del Foment de Mercats a mitjan anys 40, però no va ser fins la dècada següent (i encara més durant els anys 60) que la recuperació de la crisi econòmica del país es pogué testimoniar amb mercats dels dilluns de dimensions i volums de negoci comparables als anys de la República.

Abans de la Guerra Civil, el mercat de Tàrraga se celebrava els dilluns i els dijous

Fins aleshores, i encara durant els anys 60, el mercat de Tàrraga bàsicament comptava amb mercaderies directament relacionades amb l'alimentació i el camp, ja que l'agricultura i la ramaderia eren les principals activitats econòmiques de tota la plana de l'Urgell i la Segarra. A partir dels anys 70, però, la compravenda d'aquells productes de primera necessitat es complementa amb una variadíssima oferta de mercaderies com la roba, el calçat, les manufactures, etc.

m memòria històrica

A principis dels 90, el mercat creix fins al punt d'ocupar la plaça del Carme i, en els darrers quinze anys, s'ha arribat a estendre arreu del centre històric de la ciutat, ocupant la totalitat del triangle urbà format pel carrer del Carme, la plaça Major, el carrer d'Agoders i el Pati, a més d'un tram del carrer Major. L'oferta actual del mercat de Tàrraga compta amb tota una àmplia varietat de productes alimentaris (especialment derivats de l'agricultura), tèxtils i utensilis d'ús quotidià, entre d'altres. El futur del mercat dels dilluns, atesa l'afluència de públic i de parades, està assegurat per molts anys.

A banda del mercat dels dilluns, Tàrraga acull actualment tota una àmplia sèrie de mercats especialitzats en col·leccionisme i de rebaixes

Mercats del lleure, d'especialitats i de l'oportunitat

D'altra banda, l'esperit comercial i emprenedor de Tàrraga, al llarg del darrer terç del segle XX, va fer un pas més enllà del convencional mercat dels dilluns, creant tota una xarxa de mercats molt especialitzats, de menor periodicitat però amb una clientela sovint molt

estable. És el cas del mercat d'antiguitats i de les arts, que se celebra cada tercer dissabte de mes, a la tarda i al carrer del Carme; el mercat de segells, monedes i pins, organitzat cada primer diumenge de mes, al matí i al vestibul de l'Ateneu; el mercat dels Tres Tombs de Sant Antoni, que només se celebra durant la diada dels Tres Tombs de Tàrraga, al matí i a la plaça del Carme; el MercaPati, organitzat per l'associació de comerciants i serveis Foment Targarí a mitjan estiu (enguany s'escau el dia 27 de juliol), durant tot el dia i també a la plaça del Carme, i els diversos mercats de rebaixes i de l'oportunitat organitzats pels comerciants dels carrers de Santa Anna, de Santa Maria, del Carme, d'Agoders i de Sant Pelegrí.

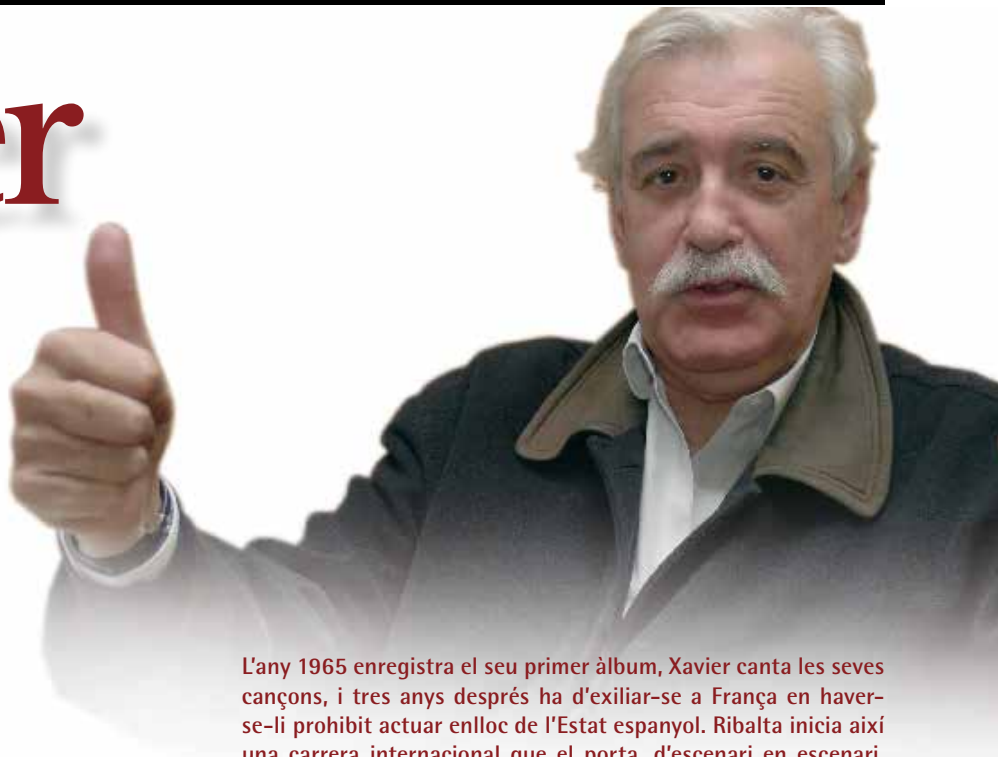
Fonts:
Espinagosa Marsà, Jaume (dir.): Història gràfica de Tàrraga. El segle de la modernització (1890-1997). Tàrraga: Ajuntament de Tàrraga, 1997, p. 232-239.

Segarra Malla, Josep Maria: Història de Tàrraga amb els seus costums i tradicions (segles XVIII-XX), vol. 3. Tàrraga: Museu Comarcal, 2005, p. 254-257.
www.tarrega.cat.

Xavier Ribalta

Trobador

Xavier Ribalta

Va néixer a la ciutat de Tàrrrega l'any 1943 i va estudiar Enginyeria Industrial a Barcelona, on també s'entossudí a seguir estudis de música i cant al Liceu, a càrrec de la professora Montserrat Kemeny. Xavier Ribalta és una personalitat lliure, que fuig de l'homogeneïtat i les etiquetes, un caràcter que l'impulsà a dedicar-se professionalment a la música tot abandonant una prometedora carrera com a enginyer i, un cop en el circuit de la Nova Cançó, a seguir el seu propi camí fugint d'estereotips i agrupacions artístiques.

Text i fotografia: Guillem Culleré

L'any 1965 enregistra el seu primer àlbum, Xavier canta les seves cançons, i tres anys després ha d'exiliar-se a França en haver-se-li prohibit actuar enlloc de l'Estat espanyol. Ribalta inicia així una carrera internacional que el porta, d'escenari en escenari, per mitja Europa i l'Amèrica del Sud. L'any 1975 aconsegueix cantar al prestigiós teatre Olympia de París, on enregistra el directe Xavier Ribalta a l'Olympia. En aquell mateix any, anul·lada la prohibició vigent des del 1968, Ribalta actua al teatre Romea de Barcelona i al Barceló de Madrid. Des d'aleshores, el cantautor targarí ha continuat realitzant gires internacionals, composant i musicant les millors obres d'alguns dels principals poetes contemporanis: Joan Maragall, Joan Salvat-Papasseit, el francès Léo Ferré i Joan Margarit, entre d'altres.

Mai t'ha passat pel cap fer una altra cosa que cantar?

La veritat és que no. Jo tenia molt clar que volia cantar. Quan era jove, em passava hores i hores a l'escala de casa amb la guitarra. Les primeres classes de música me les va donar la meua mare, que tocava el piano. El meu pare, però, no ho veia amb bons ulls. Tot i això, vaig insistir tant que va permetre que, durant les hores d'esbarjo, rebés classes de mossèn Melé. A l'estiu rebia classes de la germana Juana, que em va ensenyar solfeig. Si m'havien de fer un regal, jo demanava un instrument: una harmònica, una flauta... Comprava cançoners, m'agradava molt la cançó mexicana i la cançó napolitana: Carusso i tots aquells tenors. Tenia una gran il·lusió quan venia l'Emili Vendrell a l'Ate-neu, perquè tenia molt clar que volia ser com ell. El meu pare insistia que primer havia d'acabar la carrera. Tot i això, quan havia d'anar a Barcelona, de tant insistir, va decidir portar-me al Liceu perquè em fessin una prova.

I com va anar?

La Montserrat Kemeny, una gran professora hongaresa de cant, que fins i tot va ensenyar a la Montserrat Caballé, em va fer una prova. Després de fer-me respirar i fer unes escales, va dir que tenia qualitats per arribar a ser un gran cantant. Allò va sorprendre molt el meu pare. Jo, és clar, em vaig posar molt content. Kemeny va deixar molt clar, però, que per arribar a ser-ho calien tres coses: voluntat, tenacitat i molt sacrifici. Va ser així que va accedir a donar-me classes. Aquella dona em va donar la formació de la veu. Volien formar-me com a cantant d'òpera, però jo tenia molt

clar que no és el que desitjava. Jo el que volia era ser un cantant popular. Aquella dona era molt exigent. Fins i tot un dia li vaig llençar una patitura.

Tornant cap a la residència, plorava de ràbia i pensava: "Que n'ets de desgraciat". Tot i això, el meu orgull em deia que ja n'hi havia prou. Poc després, em va trucar i vam quedar a casa seva. Des de llavors, vaig rebre les classes a casa seva. Va entendre que jo no volia ser cantant d'òpera i va continuar amb la meva formació. Si tinc la veu que tinc, és gràcies a la formació que vaig rebre.

Per què has escollit Margarit per al teu últim treball?

Jo ja porto més de quaranta anys al món de la cançó. En els meus inicis, jo escrivia les meves cançons. Als anys 60, en una reunió amb una sèrie d'intel·lectuals, recordo que era el dia de Sant Joan, vaig cantar-ne algunes. Quan vaig acabar, un dels convidats es va atansar i em va convidar

a casa seva un altre dia. Era en Jordi Carbonell, d'Esquerra Republicana, un lluitador de tota la vida, un gran pensador. Vam quedar. Era un home molt entusiasta. Em va dir que la nostar cultura i la nostra llengua necessitaven de veus com la meua i em va regalar dos llibres: un de Joaquim Horta i un de Salvat-Papasseit. Em venia a dir que les lletres que feia eren un punt ingènues i jo hi afegiria pamfletàries. Tenia raó. Ens vam acomiadar i em vaig endur els llibres. Vaig entendre el missatge i se'm va obrir una porta: la primera obra que vaig musicar va ser de Joaquim Horta i, seguidament, la de Salvat-Papasseit. A partir de llavors, vaig deixar la ploma i vaig aprofundir en la poesia catalana. Cada poeta m'ha portat a un altre poeta. En Maragall em va portar a n'Apel·les Mestres, n'Apel·les Mestres em va portar a en Léo Ferré... i així successivament. Si no hagués fet en Léo Ferré, no hagués acabat musicant Margarit. És com anar pujant una escala: cada poeta et presenta un altre poeta. Aquest últim disc, per exemple, és un disc intens, dens, dur, però, per una altra banda, és una obra coherent.

De la teua col·laboració amb el guitarrista Jorge Labanca, què en destacaries?

D'ell puc dir que és un guitarrista reconegut a nivell internacional, un gran concertista i membre fundador del Trio de Guitarras de Buenos Aires. Vaig topar amb ell per casualitat, ara fa vint-i-set anys. Ell va viure una temporada a Lleida i se sent estimat, aquí. Hem assolit un nivell de complicitat que només s'aconsegueix amb els anys. Sempre ha mostrat un gran interès per la nostra cultura, la nostra música i la seva aportació ha estat importantíssima.

Ara has tornat al teatre Ateneu. Quins records et porta?

Sempre que pujo al Teatre Ateneu recordo els meus inicis. Recordo la meua primera experiència musical en aquell concurs que feia Ràdio Tàrraga. Els amics Joan Ros i Ramon Burgués em deien que m'hi presentés, però jo no m'atrevia. Finalment, em vaig presentar i, sorprenentment, vaig arribar a la final. I estic segur que jo era el pitjor de tots quatre finalistes. No recordo exactament com es feia la puntuació, però sí recordo que el jurat era el públic. Quan van dir que jo era el guanyador, es va muntar un merder de por. Hi havia, és clar, els fans de cada finalista, i semblava que allò era un escàndol. Jo vaig fugir en veure que l'ambient es caldejava d'aquella manera i vaig anar a casa meua. Els meus pares eren allà, escoltant la ràdio. Tenien un cert pudor a veure'm cantar en directe, suposo. En veure'm allà, el meu pare em va preguntar què hi feia. "Però que

no has vist quin mer-der? Que no ho veus, que aquesta gent em matarà?". "Tu cap allà, a recollir el premi", em va dir. De camí cap a l'Ateneu, vaig pensar: "Que carai, si la gent t'ha votat...". Em va agafar un atac de valentia i vaig anar-hi. En arribar, tot eren cares llargues... El premi eren 2.000 pessetes i un rellotge Du-ward. Vaig sortir a recollir el premi quasi desafiant, aguantant el xàfec, i vaig dir: "Gràcies, senyors i senyores, per aquest primer premi. Jo no tinc la culpa que vostès m'hagin votat". I ja et pots imaginar la reacció de la gent. Ara recordo aquell episodi amb simpatia. Recordo que les 2.000 pessetes les vaig donar a l'hospital. El rellotge me'l vaig quedar. Guanyant aquell premi, em vaig comprometre a fer tres recitals. I aquells van ser els meus inicis.

Quina ha estat la teua relació amb altres figures de la cançó?

Quan era a Barcelona, als anys 60, començà el moviment dels Setze Jutges. Vaig assistir al primer recital que va representar el naixement d'aquell moviment i em vaig sentir molt identificat amb tot allò, que es va anar fent gran. Va aparèixer la veu d'en Raimon amb Al vent i llavors va ser quan vaig decidir escriure les meves cançons. Poc després, vaig anar cap a França. Allà vaig veure per primera vegada en Léo Ferré, un paio amb un piano i una cara de mala llet impressionant... Em va frapar. Més endavant, vaig tenir la sort de conèixer-lo i vam compartir recitals i experiències. També vaig conèixer en Paco Ibáñez. A partir de llavors, la meua dedicació en l'art de trobar va ser total. Amb en Paco, vam compartir moltes campanyes conjuntes i, fins i tot, alguna col·laboració discogràfica. He tingut la sort de conèixer moltes d'aquelles persones que tant admirava: cantants, poetes...

Et consideres cantant o trobador?

Joglar i trobador, però més trobador que joglar, perquè els joglars eren els que antigament escrivien les lletres, gent culta. Els trobadors musicaven aquelles lletres, trobaven la música. En canvi, no m'agrada que em diguin cantautor. A mi, quan em diuen cantautor, jo replico: "cantamanyanes". Hi ha qui fa servir el terme cantautor com una cosa despectiva. Per damunt de tot, la gent que té mala consciència, gent que no suporta que hi hagi persones que defensen uns ideals, que no s'han venut al servei de la disbauxa i que són fidels al servei del seu poble, de l'art i la cultura, conreant una cosa tan important com la poesia i la música. La poesia, per a mi, és el summum de la cultura. Si un poble no té poetes, aquest poble no existeix. Avui ens han fet creure que el cantautor és un senyor que només està al servei de la protesta i que no té cura de la música, de l'art... Hi ha hagut una mala intenció i s'ha creat aquesta imatge.

Què ha passat amb la cançó catalana en arribar la democràcia?

Vázquez Montalbán va dir un cop que el moviment de la Nova Cançó que encapçalaven Raimon, Lluís Llach i d'altres i que es va iniciar amb els Setze Jutges és un dels moviments culturals més importants del segle XX.

Quan aquest país va entrar en democràcia, es va intentar silenciar aquest moviment, no se li va fer justícia. Sembla que la consigna era "com que ja tenim democràcia, aquests ja no fan falta". Com si tot allò només hagués estat una eina en un moment determinat. El menyspreu envers aquestes persones que han donat tot el millor al servei d'una cultura minoritària i amenaçada no diu pas molt a favor de les classes polítiques.

Quin és l'objectiu que persegueixes musicant tots aquests grans poetes?

Jo el que intento és emocionar les persones i contribuir a la reflexió. Sé que, des de la poesia i la música, no canviarem el món. El que vull és ajudar les persones a reflexionar i que s'aixequin cada matí i es trobin a gust amb elles mateixes. Estic al servei de l'essència de la vida. Avui s'alimenta la gent del melic cap a baix. Jo, amb el que faig, vull alimentar la ment de les persones. No m'interessa l'èxit, ni aconseguir resultats immediats. Tinc rigor i el que a mi m'interessa és que aquestes cançons, d'aquí a cinquanta o cent anys, tinguin vigència. Aquesta és la meva obsessió, la meva meta.

No ets pessimista pel que fa a la identitat dels pobles i tot el que ens venen com a globalització?

És clar que hi ha esperança. Hi ha més gent bona que dolenta. Al Festival de Reus hi havia un grup de joves agitadors professionals amb carreres brillants, economistes o advocats, que conformen un moviment antiglobalització, per dir-ho d'alguna manera, antisistema, anticapitalista... Fins i tot vaig saber que un ha estat sis mesos a Veneçuela assessorant Chávez. Pensar que hi ha una joventut formada i preparada que s'indigna davant l'atropellament diari que patim les persones, que aixeca la veu i les consciències, fa pensar que això és una flama encesa que no poden destruir. Som molts els que volem un altre tipus de vida, una alternativa a aquest sistema que ens venen els poders establerts. Hi ha gent jove amb una claredat i una convicció impressionants. Res no està perdut.

Com veus la relació entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol?

No vivim bons moments. El que està fent la classe política és manipular, la mal llet dels nostres governants es filtra a l'opinió pública i això és del tot indigne. Ens estan intoxicant, desinformant... I els poso a tots a la mateixa cassola. Tots han fet el mateix: els polítics han contribuït a crear tot aquest ambient. Amb la repressió franquista, tot i la censura, tu arribaves a Madrid i hi havia un respecte pels valors que representava una cultura, una llengua... Tot i que pugui semblar estrany, per cantar a la resta d'Espanya jo ho tinc més difícil avui, en democràcia, que amb la repressió franquista. I vull recordar que jo he estat prohibit, perseguit i empresonat. Tot i això, la censura d'avui és en certa manera pitjor, més subtil. Hi ha molta mala llet i els nostres governants n'han estat els responsables. Ens estan manipulant i enfrontant, i això no ens porta enlloc. Els polítics el que han de fer és administrar el país i no deixar que la mala llet que hi ha entre ells es filtri al poble i ens enfronti, tal com està passant. Ho haurien de pagar car a les properes eleccions, perquè la gent se'n adona.

És l'idioma una barrera pel a la comunicació de l'artista?

Quan canto en un altre país, els dic: "Potser no entendreu el que diré, perquè jo parlo en català, però sí n'entendreu el sentiment i el missatge". L'idioma no és un obstacle per a la música, per a l'art. Si en Paul McCartney canta a Moscou, tampoc l'entenen. Podria ser que entenguessin més

les meves cançons. De tota manera, però, quan canto en d'altres països intento editar un fulletó amb una traducció de les lletres perquè la gent se'ls emporti a casa.

Què penses d'Operació Triunfo i coses per l'estil?

Sempre és necessari que hi hagi una mica d'esbarjo. De tota manera, em sembla una indignitat. És estrany que aquest noi de La Trinca siguin els responsables de tot això. En comptes d'Operació Triunfo, s'hauria de dir Operació Jeta. Aquesta gent no són altra cosa que mercenaris. Exploten les il·lusions de la gent jove i els únics que se'n beneficien són ells. És una porqueria, com tanta d'altra que hi ha. No tinc res contra aquests joves que hi participen, al contrari, em fan una mica de pena. Els veig com joguines trencades i els únics responsables són els promotors de tot això i les cadenes que ho emeten. Tot aquest muntatge és com jugar a la loteria, que, de fet, crec que mai no toca a ningú. L'única loteria és el treball del dia a dia: Roma non é feta en un giorno.

Tu has viatjat moltíssim al llarg de la teva vida. Ho recomanes?

Jo sempre aconsello a la gent jove que agafi el "macuto" i descobreixi altres cultures: hi ha molt per aprendre. Viatjar és la millor manera d'enriquir-se, ja sigui a nivell de coneixements o de sentiments. Viatjar és una de les millors universitats. És molt important saber veure-hi més enllà, que no som únics. No és bo tancar-se i mirar-se sempre el melic. De tota manera, hi ha persones que, tot i que no han viatjat físicament, tenen la capacitat de fer-ho amb la ment, que tot i no haver viatjat mai, tenen una formació i una visió de les coses envejable. I això només és possible amb l'educació i la formació: viatjar és formar-se.

Has conegut molts catalans en els teus viatges?

Sempre he trobat catalans arreu. El català que viu a fora no té res a veure amb el català d'aquí, però alhora mai deixa de ser català. És extraordinària la dimensió humana, la solidaritat i la generositat que trobes en la persona que ha hagut d'anar-se'n de la seva terra, exiliats o no. També he de dir que he tingut la sort de conèixer catalans universals com Joan Oró, que tot i haver viscut tant de temps lluny de la seva terra, són entusiastes de la poesia catalana. Fins i tot vaig saber que el bisbe Casaldà-liga va dir públicament que escoltava la versió musicada que vaig fer del Cant espiritual de Maragall. Ja t'ho pots imaginar... El Cant espiritual sonant allà, al bell mig de la selva del Brasil. Fins i tot em van explicar que a Mataró va aparèixer una senyora d'Atlanta que parlava català perquè, segons va dir, després d'haver-me escoltat en un recital, es va emocionar tant que va decidir que volia enten-dre el que deien aquelles cançons. D'anècdotes com aquesta te'n podria explicar centenars.

Què trobes a Tàrrrega quan tornes?

Jo estimo aquesta terra i la necessito. Necessito tornar-hi, veure aquests camps, retrobar-me amb aquest paisatge, sentir la marineda, trobar-me amb la meua gent... Em sento totalment identificat amb els canvis del paisatge, amb la duresa i l'aspror de la terra, amb la manera de ser de la seva gent. Fins i tot trobo a faltar la boira, perquè forma part dels meus records, dels meus sentiments. La nostra terra és la millor.

El "no passareu" té més vigor que mai?

Està molt bé tenir-lo present perquè no succeixi el que està succeint. Jo diria que tots els poemes que he musicat tenen ara més vigència que abans. El poeta sempre s'avança i veu l'onada que ha de venir. 🌀

Literathä

Sant Jordi a Tàrrrega

Text i fotografia: Miquel Aguilar

La ciutat de Tàrrrega ha seguit enguany la tendència de dedicar tota una setmana a la celebració de la diada de Sant Jordi. Durant un total de set jornades, poetes, narradors i artistes diversos han presentat en diversos locals de la ciutat el fruit del seu talent. El públic targarí, que s'ha bolcat en la celebració d'aquesta setmana de la cultura i la literatura, ha seguit amb interès el conjunt d'actes que, a més de les presentacions de novetats editorials, han atapeït l'agenda local en el que és, de ben segur, el Sant Jordi més complet de les contrades lleidatanes.

Els actes de la programació van començar el diumenge dia 15, al restaurant La Granja, on es presentà el llibre *Quan Lleida era ye-yé*, de Javier de Castro, Àlex Oró i Josep Maria Ruiz, una obra generosament il·lustrada que repassa la trajectòria de les bandes de pop de les comarques lleidatanes. Després de la presentació, es va donar pas a l'actuació del cantant d'origen holandès Tony Ronald, una de les icones més recordades de la dècada dels 60 gràcies a temes com *Help, ayúdame*.

El dia 17 al vespre, el Museu Comarcal de l'Urgell va acollir la presentació de la darrera obra literària del cerveri Josep Maria Madern, el recull de narrativa breu *La vida dels somnis*, un llibre de caire intimista i al·legòric en què el 'somni' esdevé un personatge més, que interactua, conversa i es relaciona amb els éssers carnals que el gaudeixen o el pateixen. L'acte va anar a càrrec del professor Albert Turull, que va repassar breument la trajectòria literària de Madern, i de l'escriptora Rosa Fàbregat, que va fer una acurada anàlisi d'aquesta darrera obra.

El professor Pere Rovira també va portar fins a Tàrraga la seva obra més recent, *L'amor boig*, la primera novel·la d'un celebradíssim poeta que, després de l'acte, va participar en un recital titulat *Tria d'asos*, juntament amb els poetes residents d'enguany, Félix Grande i Francisca Aguirre. L'obra de Rovira va ser presentada, el dia 18 d'abril, pel també escriptor Emili Bayo.

Dijous dia 19 al vespre, les sales nobles del Museu Comarcal de l'Urgell van obrir-se a la doble presentació dels números vintè i vint-i-unè d'URTX. Revista cultural de l'Urgell, el darrer dels

quals correspon als índexs analítics dels vint primers números de la publicació. L'acte va comptar amb la presència del director de l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, Jordi Abella, i va reunir alguns dels autors habituals d'aquesta revista anual, que editen conjuntament el Museu Comarcal de l'Urgell i l'Arxiu Històric Comarcal de Tàrraga.

Poc després, a la biblioteca, el dibuixant Víctor Mora, creador d'El Capitán Trueno, va inaugurar la doble exposició "Reboble de Trueno", centrada en el mític personatge del món del còmic. La mostra va donar pas a una taula rodona sobre el llenguatge d'aquest art, en què participaren els professors Joaquim Noguera i Romà Gubern.

L'endemà, dia 20, una altra taula rodona va centralitzar els actes de la jornada, en aquesta ocasió dedicada a l'estreta relació entre la literatura i la música. Els participants, moderats pel locutor radiofònic Ramon Puiggené, van ser el cantautor lleidatà Xavier Baró, el professor Javier Barreiro, l'escriptor resident Félix Grande, el professor i compositor Víctor Obiols "Bocanegra", el periodista musical Dídac P. Lagarriga i la cantant de hip-hop Vanexxa.

La primera publicació del Mag Lari, *La màgia en llibre. Els secrets del Mag Lari*, va esdevenir un dels actes més interessants per a infants i joves de la jornada de dissabte. La presentació, com no podia ser d'altra manera, va oferir un punt diferent en transformar la Casa de Cultura en un edifici consagrat a l'il·lusionisme, on el públic va poder interactuar amb l'autor i descobrir alguns dels seus secrets més ben guardats.

El mateix dia 21, al vespre, finalment es va poder dur a terme el bombardeig poètic previst per principis de mes, quan va haver de ser suspès a causa de la pluja. Unes dues mil persones van concentrar-se a la plaça Major per rememorar els bombardejos reals que Tàrraga va patir l'any 1938; en aquesta

Xavier Grasset, al carrer del Carme.

Joan Lluís Tous i el Mag Lari.

Els autors de *Quan Lleida era ye-yé*.

Pere Rovira, Francisca Aguirre i Félix Grande.

Presentació dels volums 20 i 21 d'URTX.

Joaquim Noguera i Romà Gubern.

ls actes de la programació van començar el diumenge dia 15, al restaurant La Granja, on es presentà el llibre *Quan Lleida era ye-yé*, de Javier de Castro, Àlex Oró i Josep Maria Ruiz, una obra generosament il·lustrada que repassa la trajectòria de les bandes de pop de les comarques lleidatanes. Després de la presentació, es va donar pas a l'actuació del cantant d'origen holandès Tony Ronald, una de les icones més recordades de la dècada dels 60 gràcies a temes com *Help*, *ayúdame*.

El dia 17 al vespre, el Museu Comarcal de l'Urgell va acollir la presentació de la darrera obra literària del cerverí Josep Maria Madern, el recull de narrativa breu *La vida dels somnis*, un llibre de caire intimista i al·legòric en què el 'somni' esdevé un personatge més, que interactua, conversa i es relaciona amb els éssers carnals que el gaudeixen o el pateixen. L'acte va anar a càrrec del professor Albert Turull, que va repassar breument la trajectòria literària de Madern, i de l'escriptora Rosa Fabregat, que va fer una acurada anàlisi d'aquesta darrera obra.

El professor Pere Rovira també va portar fins a Tàrrrega la seva obra més recent, *L'amor boig*, la primera novel·la d'un celebradíssim poeta que, després de l'acte, va participar en un recital titulat *Tria d'asos*, juntament amb els poetes residents d'enguany, Félix Grande i Francisca Aguirre. L'obra de Rovira va ser presentada, el dia 18 d'abril, pel també escriptor Emili Bayo.

Dijous dia 19 al vespre, les sales nobles del Museu Comarcal de l'Urgell van obrir-se a la doble presentació dels números vintè i vint-i-unè d'Urtx. Revista cultural de l'Urgell, el darrer dels quals correspon als índexs analítics dels vint primers números de la publicació. L'acte va comptar amb la presència del director de l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu, Jordi Abella, i va reunir alguns dels autors habituals d'aquesta revista anual, que editen conjuntament el Museu Comarcal de l'Urgell i l'Arxiu Històric Comarcal de Tàrrrega.

Poc després, a la biblioteca, el dibuixant Víctor Mora, creador d'El Capitán Trueno, va inaugurar la doble exposició "Reboble de Trueno", centrada en el mític personatge del món del còmic. La mostra va donar pas a una taula

rodona sobre el llenguatge d'aquest art, en què participaren els professors Joaquim Noguera i Romà Gubern.

L'endemà, dia 20, una altra taula rodona va centralitzar els actes de la jornada, en aquesta ocasió dedicada a l'estreta relació entre la literatura i la música. Els participants, moderats pel locutor radiofònic Ramon Puiggené, van ser el cantautor lleidatà Xavier Baró, el professor Javier Barreiro, l'escriptor resident Félix Grande, el professor i compositor Víctor Obiols "Bocanegra", el periodista musical Didac P. Lagarriga i la cantant de hip-hop Vanexxa.

La primera publicació del *Mag Lari*, *La màgia en llibre*. Els secrets del *Mag Lari*, va esdevenir un dels actes més interessants per a infants i joves de la jornada de dissabte. La presentació, com no podia ser d'altra manera, va oferir un punt diferent en transformar la Casa de Cultura en un edifici consagrat a l'il·lusionisme, on el públic va poder interactuar amb l'autor i descobrir alguns dels seus secrets més ben guardats.

El mateix dia 21, al vespre, finalment es va poder dur a terme el bombardeig poètic previst per principis de mes, quan va haver de ser suspès a causa de la pluja. Unes dues mil persones van concentrar-se a la plaça Major per recordar els bombardejos reals que Tàrrrega va patir l'any 1938; en aquesta ocasió, però, del cel no van caure bombes, sinó cinquanta mil poemes escrits per escolars de la ciutat i usuaris del Casal de la Gent Gran.

Diumenge dia 22, el periodista Xavier Graset va presentar, al Palau dels Marquesos de la Floresta, un extens recull d'articles d'opinió apareguts, entre d'altres mitjans de comunicació, a la revista local de Salou i Vila-seca. L'escriptor Xavier Garcia, organitzador també de la Setmana Cultural i Literària de Sant Jordi, va ser l'encarregat de conduir l'acte.

Al vespre i a l'Espai MerCAT, l'actor Claret Papiol i el saxofonista Jordi Borrrell van escenificar una peça teatral basada en la vida i obra de Raymond Devós, un dels màxims representants a França de l'humor intel·ligent. L'espectacle que s'emmarcava en el Projecte Alcover.

Enric Casasses, a la plaça dels Àlbers.

Dilluns dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, el públic targarí va poder gaudir del mercat literari i la innovadora idea dels "textos per encàrrec", amb la qual els passavolants, pel mòdic preu d'1 euro, podien encomanar un text qual·sevol·l acompanyat d'una il·lustració als poetes Josep Pedrals, Antoni Clapés i Glòria Julià, juntament amb l'humorista gràfic Ermengol.

Un doble Premi Nacional, d'escriptor resident

Durant bona part de la Setmana Cultural de Sant Jordi, el poeta, assagista i musicòleg Félix Grande va formar plenament part dels actes programats a Tàrrrega com a escriptor resident. Nascut a Mèrida (Badajoz) l'any 1937, Grande va ser mereixedor del Premi Nacional de Poesia de l'any 1978 i, tot just fa tres anys, del Premi Nacional de les Lletres Espanyoles. L'autor, que va venir acompanyat de la seva esposa, la també poetessa Francisca Aguirre, va participar en un recital, en una taula rodona i va ser el protagonista d'una exposició dedicada a la seva prolífica obra que, fins el passat dia 29 d'abril, va ocupar un dels aparadors laterals dels Magatzems Costa.

Algunes de les obres més destacades de Félix Grande són *Las rubáiyatas* de Horacio Martín (Premi Nacional de Poesia de l'any 1978), els assajos sobre el flamenc d'entre els anys 1987 i 2000 (*Agenda flamenca*, *García Lorca y el flamenco*, *Memoria del flamenco* i *Paco de Lucía y Camarón de la Isla*) i la seva darrera obra publicada, *La balada del abuelo palancas*, de l'any 2003.

Col·legiata de Sant Pere

(Noguera)

Text i fotografia: Antoni Palou

El passat diumenge 25 de març, quasi uns quaranta i, com és habitual, ens trobem al quiosc del Pati amb una mica de son. Les causes són evidents: el canvi d'horari d'estiu (hem dormit una hora menys) i, per a alguns, el fet d'haver-se quedat fins al final del concert de Lluís Llach a Verges. Avui ens desplaçarem a la veïna comarca de la Noguera, pugem als vehicles i, en arribar a Ponts, els deixem a la plaça d'Artigues, que és on celebren el famós ranxo per carnestoltes. Enfilem amunt, pel carrer de la Costerada, a la recerca de la col·legiata de Sant Pere; el camí és de contínua pujada, quasi d'un quilòmetre i mig. Enrere deixem la vila de Ponts en perspectiva (que en llenguatge jurídic diríem "en projecció vertical"). Arribem al cim i ens trobem la col·legiata de Sant Pere, o la canònica de Sant Pere (com els agrada anomenar-la als ciutadans de Ponts). És una joia romànica amagada, situada en un entorn natural, repoblat amb pins

i alzines mercès a l'esforç dels Amics de Sant Pere. La col·legiata és una església d'una sola nau que fou bastida al segle XII, una canònica agustiniana en què inicialment s'establiren un prior i quatre canonges, però a mitjan segle XIV es traslladaren a l'església de Santa Maria de Ponts. L'edifici quedà parcialment destruït i saquejat l'any 1839 per les tropes absolutistes de les guerres carlines; la seva recuperació actual es deu a l'esforç i constància dels Amics de Sant Pere, que des de fa vint-i-cinc anys han promogut campanyes de restauració que han culminat amb l'estat actual: un edifici d'una sola nau amb tres absis situats en forma de creu, amb una torre-cimbori reconstruïda damunt el creuer (de la qual només en quedà dos trompes inferiors i un fragment de paret), amb una decoració de tipus llombard que dota a l'edifici d'una singularitat excepcional, motiu de llur declaració de Monument Històric-Artístic d'Interès Nacional l'any 1931.

Prop de la basílica, es troben les restes de l'antic castell de Ponts, que data del segle X, en ruïna progressiva, avui només en queda una torre circular i alguns murs defensius. Alguns hi pugem fins dalt, on gaudim d'una bella perspectiva de l'Urgell, el Montsec, el Pirineu i l'Anoia. En baixar, conversem amb alguns dels integrants de l'associació Amics de Sant Pere, que ens comenten que cada cap de setmana s'hi apleguen per conservar l'entorn, ja sia plantant arbres, arreglant camins o refent murs, que és la tasca que els ocupava aquell dia: ens recorda la tasca que duen a terme els Amics de l'Arbre a Tàrraga i altres anònims col·laboradors en centenars de pobles del nostre Principat, i que sempre mereixeran el més absolut reconeixement. Després baixem per un sender estret, que serpentejava el turó fins al camí, on veiem les obres inicials de canalització del Segarra-Garrigues a partir de la presa del pantà de Rialb i els túnels construïts. Baixem a peu fins a Ponts, i novament arribats a la plaça d'Artigues, anem a dinar al restaurant Espanyol.

La d'avui ha estat una descoberta insòlita. Quantes vegades, passant per Ponts, havíem llegit l'indicatiu de "Col·legiata de Sant Pere" i passàvem de llarg... Recomanem que perdeu una estona del vostre temps en el trajecte cap a Andorra o la Cerdanya, quan hi passeu, i gaudiu d'aquesta joia romànica. No us en penedireu, hi podreu accedir, ja sia a peu o en cotxe, per un trencall indicat en la C-1313 passat Ponts en direcció cap a la Seu.

Estany d'Ivars i Vila-Sana

(Pla d'Urgell)

Text i fotografia: Pep Vall

El passat diumenge 15 d'abril ens apleguem uns trenta al lloc habitual. El cel gris ens desafiava i nosaltres acceptàrem l'envit. Avui dirigirem el nostre objectiu cap a la veïna comarca del Pla d'Urgell, a l'estany d'Ivars i Vila-Sana. Arribem a l'entrada de l'estany i, com que plovia, decidim anar fins al poble d'Ivars, en concret a la cooperativa, on ens espera el seu gerent: l'Antoni Pané, que amablement s'ofereix a fer-nos de guia tot el matí. Ens invità a visitar les dependències de la cooperativa i ens fa assentar a la sala del consell rector. Una vegada tots disposats a l'entorn de la taula ovalada de juntes, ens lliurà a cada un de nosaltres un exemplar del llibre de l'estany d'Ivars i Vila-Sana (obra de Joan Bellmunt i editada per Pagès Editors) i ens explicà breument la història i característiques de l'estany des d'una perspectiva singular (segons les seves coneixences i experiències): és l'estany més gran d'aigua dolça de la Catalunya interior, i s'ha recuperat en una digna iniciativa en què molts han col·laborat; té més de dos quilòmetres de longitud i set-cents trenta metres d'amplada, constituint un paisatge i un ecosistema sense precedents en les nostres contrades, acostumades a la duresa de llurs terres i del clima rigorós, essent a partir d'ara una estació de pas obligada per la fauna migratòria, alhora que bressol de noves espècies, que a hores d'ara ja arriben a la xifra de cent cinquanta. També ens fa un breu recull del que havia estat l'estany abans de la seva dessecació, i com gent de Barcelona agafava el tren per venir-hi a caçar en barques, i no era estrany el dia en que abatien centenars d'ànecs i fotges; també hi destacava la pesca de l'anguila i la venda de sangoneres (per a les sagnies). Tot plegat, en una amena exposició que fins i tot il·lustrà amb dibuixos a la pissarra magnètica; després ens acompanyà per les dependències de la cooperativa, destacant-ne les dues sales d'actes, la primera més gran per a actes de la

cooperativa, i la segona més funcional, que serveix també per a actes locals; i el que més ens impressionà és el pas-sadis de comunicació dels dos edificis, amb llums de bou natural, exemple il·lustratiu de com la naturalesa pot entrar en cadascun dels racons de casa nostra. Esmorzem a l'aparcament i, tot seguit, ens dirigim cap a l'estany; deixem novament els cotxes al punt d'arribada d'Ivars i ens dirigim cap al llac; l'entorn és encisador, baixem fins al mirador cobert, on l'Antoni planta el telescopi, veient ànecs i fotges. Alguns entràrem a la caseta d'observació i l'anècdota del dia es produí quan un personatge sortí de la caseta i ens increpà per parlar, requerint-nos silenci amb no gaires bones maneres; no responguérem a la provocació i optàrem per una elegant retirada (seguint l'adagi napoleònic que "una retirada a temps és una victòria"), continuant gaudint de la natura com fan tots els mortals. Voregem l'estany per una pista de terra i, a mig camí, trobem el primer embarcador, una llarga passarel·la de fusta que s'endinsa fins al llac; seguim vorejant-lo i arribem a la masia de ca l'Aragonès, l'única habitada, on

conversem amb el masover, que ens acull i explica múltiples anècdotes de l'estany. Seguim vorejant-lo fins arribar a l'observador i porta d'entrada de Vila-sana, i on hi ha el segon embarcador, sortint aleshores el sol. Eren quasi la 1 del migdia i només havíem fet dos quilòmetres dels vuit que teníem previstos fer sense poder vorejar la resta de l'estany, ja que travessaríem zones de nidificació i, per tant, no aptes per transitar. Tornem cap a Ivars per una pista asfaltada i, a mig camí, entrem fins a la masia enrunada de cal Sinén, on es preveu ubicar-hi el futur Centre d'Interpretació de la Natura de l'Estany, on veiem l'estany per l'altre costat. Arribem a Ivars molt cansats (no és el mateix caminar per una pista de terra que per una asfaltada) i anem fins a cal Xelin, on dinem. Després de dinar, anem a buscar els vehicles i tornem cap a la nostra estimada ciutat. Eren ja les 5 de la tarda.

La descoberta d'avui no era tal, ja que molts ja coneixem l'estany, però ens ha permès aprofundir en alguns indrets idíl·lics i dignes de veure, en un entorn natural de primera magnitud que tenim al costat de casa. 🌿

la cui- na

La Secció de Gastronomia del Centre Cultural organitza la 4a Mostra de Cuina, que se celebrarà el diumenge dia 10 de juny i tindrà lloc a l'Hípica del Boncomp-te, a 2/4 de 2 del migdia. Els cuiners i les cuineres ens oferiran, de primer plat, vichyssoise de poma, i de segon, varietats de mandonguilles casolanes cuinades amb diferents acompanyaments.

Les persones interessades a participar en aquest esdeveniment poden posar-se en contacte amb la Isabel Ormeño, al telèfon 973 311 320.

Crema de vichyssoise de poma

Recepta de Trini Izquierdo

Ingredients:

(per a 4 persones)

- 2 porros a trossos
- 2 cebes tallades julient
- 2 pomes golden laminades
- 3 patates laminades fines
- 1 litre de brou
- 1 cullerada de mantega
- 1/4 de litre d'aigua
- 1/2 got de crema de llet
- 1 pesic de pebre blanc
- 1 raig d'oli d'oliva
- 1 rameta de julibert
- Unes gotes de conyac
- Sal

Preparació:

Pelar els porros, cebes, pomes i patates i tallar a rodanxes. En una cassola amb oli i mantega posar aquests ingredients i ho deixarem coure a foc lent, remenant de tant en tant, fins que s'hagui cuit i quedi el brou blanc. Una vegada fet això, afegir el brou, l'aigua, el julibert i salpebrar. Deixar que bulli uns 15 minuts. Passat aquest temps, triturar-ho tot en una batidora, passar per un colador xinès i posar a la nevera. Més tard, afegir la crema de llet i servir amb una mica de julibert en pols per damunt i dauets de pa torrat.

Llenguado amb pols d'ametlles i espinacs

Recepta de Ma Dolors Gilabert

Ingredients:

(Per a 4 persones)

- 4 llenguados
- 25 g. d'ametlles en pols
- 4 mates d'espinacs
- 10 cebetes
- 25 g. de pinyons torrats
- 50 g. de panses
- 1 got de vi dolç, tipus moscatell

Preparació:

Poseu les panses en remull amb el moscatell durant mitja hora. Traieu el cap, la pell i les espines dels llenguados. Netegeu els espinacs. En una paella amb oli d'oliva, salteu les panses i pinyons i afegiu-hi el moscatell on hi havia les panses. Quan es comenci a reduir, afegiu-hi els espinacs nets, salteu-los i reserveu-los. Feu una salsa amb la resta dels ingredients. Fregiu els llenguados i traieu-los les espines. Poseu-los en una safata, tireu-los per damunt l'atmella en pols i gratineu-los al forn fins que quedi ben daurat. Serviu-los acompanyats dels espinacs i de la salsa.

agenda

maig_juny 07

Març

Divendres Dia 25

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Taller de cal·ligrafia xinesa a càrrec de la professora Ma Rong
A 2/4 de 8 del vespre, a la Biblioteca Central Comarcal (plaça de Sant Antoni)

Divendres Dia 25

El Documental del Mes: "Bridge over the Wadi" de Barak i Tomer Heymann (Israel, 2006)
A les 9 del vespre, al Gat del Rosal (Avda. Onze de Setembre, s/n)
Al mes de març de l'any 2004, per primera vegada a Israel, un grup de pares àrabs i jueus de l'àrea del Wadi decideixen establir una escola conjunta.
Preu: 2 euros (estudiants, 1 euro)

Dissabte Dia 26

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Taller de Jocs del Món a càrrec de Lúdicament
A les 11 del matí, a la plaça de les Nacions sense Estat. Gratuït
Lúdicament és una associació cultural que es dedica al joc des de múltiples vessants. Un dels seus objectius és fomentar l'apropament vers les cultures d'altres indrets.

Dissabte Dia 26

Les Diferents Cares de

la Immigració 2007: 2n. Mundial Intercultural
A les 5 de la tarda, al camp de gespa adjunt (Parc Esportiu del Reguer)

Dissabte Dia 26

Festa del 10è. aniversari de Foment Targari
Animació itinerant pel centre comercial de la ciutat amb el grup batBATuka i després pluja de confetti i xocolatada popular a la plaça del Carme
A 2/4 de 7 de la tarda, des de la plaça Major

Dissabte Dia 26

XIX Concurs de Grups Amateurs de Teatre "Ciutat de Tàrraga":
Sopar - gala de cloenda i lliurament de guardons
A les 10 de la nit, a la Sala de Festes La Granja
El Grup de Teatre BAT lliura els guardons del seu concurs dedicat al teatre amateur.

Dijous Dia 31

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Conferència: "Els nostres veïns: Guinea i Senegal. Què en sabem?"
A càrrec de Joan Manuel Cabezas, llicenciat en Geografia i Història, Doctor en Antropologia Social i sots-president de l'associació cultural Orígens
A 2/4 de 9 del vespre, a la Casa Consistorial (plaça Major, 1)

Dijous Dia 31

Cicle de Cinema en Blanc i Negre:

"Otto e mezzo" de Federico Fellini (Itàlia, 1963)
A les 9 del vespre, al Gat del Rosal (Avda. Onze de Setembre, s/n)
Pel·lícula autobiogràfica en què el director italià aboca alguns records de la seva infantesa.

Juny

Divendres Dia 1

Cine Club La Lloca: "Diario argentino" de Lupe Pérez (Argentina, 2007)
Darrera sessió de la temporada, inclosa alhora dins el cicle cultural Les Diferents Cares de la Immigració
A 2/4 d'11 de la nit, a Cinemes Majèstic (Avda. Catalunya, 54)
Lupe, una argentina emigrada a Catalunya durant la crisi del 2001, s'acomia de la seva mare i dels seus fills petits a Barcelona. Viatja per visitar la seva mare durant unes curtes vacances a la costa atlàntica argentina.
Preu: 5 euros

Dissabte Dia 2

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Taller de cuina de Romania, a càrrec d'Elena Serban.
Alumna del curs d'ajudant de cuina organitzat per la Regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament de Tàrraga
A les 10 del matí, al Gat del Rosal (av. Onze de Setembre, s/n)

Dissabte Dia 2

8a. Fira del Medi Ambient
Tecnologia ecològica, energies renovables, ensenyament, conferències, tallers, productes naturals, oci, turisme i reciclatge
D'11 del matí a 2 del migdia, i de 5 de la tarda a les 9 del vespre
A l'Espai MerCAT i a la plaça de les Nacions sense Estat.

Diumenge Dia 3

Mercat mensual de segells, monedes i pins
Durant tot el matí, al vestíbul del Teatre Ateneu (plaça del Carme, 12)
Atractiva cita per a col·leccionistes on es pot trobar tot tipus de peces relacionades sobretot amb la numismàtica i la filatèlia.

Diumenge Dia 3

8a. Fira del Medi Ambient
Tecnologia ecològica, energies renovables, ensenyament, conferències, tallers, productes naturals, oci, turisme i reciclatge
D'11 del matí a 2 del migdia, i de 5 de la tarda a les 9 del vespre
A l'Espai MerCAT i a la plaça de les Nacions sense Estat.

Dissabte Dia 9

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Taller de cuina de Senegal, a càrrec de Henry Binko
Durant l'any 2000 cursa estudis de cuina al Senegal obtenint el títol corresponent.

A les 10 del matí, al Gat del Rosal (av. Onze de Setembre, s/n)

Dilluns 11 de juny

Fòrum Femení d'Opinió
Conferència a càrrec del Sr. Benjami Tous.
Títol: Un atansament a les dones pintores.
Ponent: Benjami Tous
Lloc: El Gat del Rosal, a les 20:30

Divendres Dia 15

10 anys de Foment Targari: espectacle d'animació infantil.
"Historietes musicals" a càrrec de la Cia. Viri Virom Band.
A 2/4 de 7 de la tarda, a la cruïlla dels carrers del Carme i Santa Anna

Divendres Dia 15

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Estrena del documental "Tots som Ulisses", rodat i produït a Tàrraga
A les 9 del vespre, a la Casa Consistorial (plaça Major, 1)
L'objectiu és centrar-se en allò que ens apropa a la població nouvinguda i no en aquells detalls o aspectes que ens diferencien.
Gratuït.

Dissabte Dia 16

Les Diferents Cares de la Immigració 2007:
Taller de cuina de la Xina, a càrrec de Ma Rong
Va treballar dos anys d'ajudant de cuina en un restaurant xinès a Beijing
A les 10 del matí, al Gat

del Rosal (avinguda Onze de Setembre, s/n)
Dissabte Dia 16
Mercat de les Antiguitats i les Arts. Tota la tarda, al carrer del Carme

Diumenge Dia 17

Sortida ciclista:
Tàrraga-Balaguer-Camarassa-Agramunt-Tàrraga (87 km)
A 2/4 de 8 del matí, des de l'estació de Renfe

Dissabte Dia 23

Festa de Sant Joan: arribada de la Flama del Canigó i ballada de sardanes amb la Cobla Tàrraga Jove
A 2/4 de 8 del vespre, a la plaça del Carme

Dissabte Dia 23

Festa de Sant Joan: revetlla amb música en directe
A les 12 de la nit, al Camp dels Escolapis

Divendres Dia 29

10 anys de Foment Targari: espectacle d'animació infantil.
Muntatge itinerant a càrrec de McKensy's Clan Band.
A les 6 de la tarda, als carrers del centre comercial

Divendres Dia 29

El Documental del Mes: "Thin ice" de Hakan Berthas (Suècia, 2006).
A les 9 del vespre, al Gat del Rosal (Av. Onze de Setembre, s/n).
Preu: 2 euros (estudiants, 1 euro).

Sortides i activitats del Centre Cultural de Tàrraga

maig juny 07

NOTA!
La mostra de cuina prevista per al dia 3 de juny passa al dia 10 de juny. Disculpeu les molèsties.

JUNY

Diumenge, dia 10
Mostra de cuina tradicional
1r plat: vichyssoise de poma. Recepta de Trini Izquierdo.
2n plat: mandonguilles casolanes. Recepta d'Isabel Ormeño.

Diumenge, dia 17

A les 9:00h
Sortida cultural a l'entorn de l'Aiguabarreig (on s'ajunten els rius Segre i

Cinca), Masalcoreig i la Granja d'Escarp.

Recordeu!

El primer diumenge de mes: al vestíbul de l'Ateneu, mercat de segells, monedes i pins.

El tercer dissabte de mes: mercat de les antiguitats i les arts.

per anunciar algun esdeveniment aquí
973314698

av. catalunya, 61, ent. 1a
25300 tàrraga
tel: 973 314 698
fax 973 314 699
cdisseny@comarquesdepoma.cat
www.comarquesdepoma.com

Llibres

www.llibres.cat

Roger de Gràcia, Caçadors de paraules

Ara Llibres. 176 p.

Caçadors de paraules és un llibre divertit, apassionat i xafarder que recull la llengua parlada, en tafaneja les curiositats i descobreix els secrets del programa de TV3. En cada capítol, Roger de Gràcia viatja a la recerca d'accents diferents, variants poc conegudes i maneres infreqüents, com més curioses millor, d'anomenar les coses. Sense donar lliçons, sense esperit didàctic ni acadèmic, ni renyia ni dona consells, sinó que busca complicitats.

Sergi Pàmies

Si menges una limona sense fer ganayotes

Quaders Crema. 142 p.

El més venut del passat Sant Jordi. Un recull de vint contes en què s'hi barregen situacions quotidianes i fantàstiques que aprofundeixen en emocions comunes. Amb una mirada irònica, penetrant i continguda, Pàmies tracta de les servituds d'uns personatges vulnerables, esclaus d'unes circumstàncies, com les llimones, que combinen l'acidesa amb les propietats refrescants.

diseno: Corbo Alcazar, Irujo - Foto: M. A. Andueza

centre de jardineria

visita'ns més
de 8.000 m²
de *garden*